

Prædiken

Min prædiken i dag består af fire refleksioner over dagens tekst.

Første gang jeg læste dagens tekst tænkte jeg på brød dels nævner Johannes brød 8 gange og teksten kommer lige efter det store bespisningsunder. Brød fik mig til at tænke på H.C Andersens eventyr om pigen der trådte på brødet.

Engang for længe siden var der en stolt og hovmodig pige. Hendes forældre var meget fattige og pigen var nødt til at tjene i huset hos en rig familie. En dag sendte fru en pige hjem med et brød til de fattige forældre. Men pigen havde en fin kjole på og nogle fine nye sko og på vejen hjem kom hun til en mosegrund med meget vand og mudder. Så for at komme tørskoet over mosen smed pigen brødet i mudderet for at træde på det. Men i det hun stod med den ene fod på brødet og løftede den anden sank brødet. Og hun sank med. dybere og dybere. Til sidst sank hun helt ned og forsvandt i det sorte mudder.

Pigen ville hellere passe på sit fine tøj og hende selv end at bringe brød til hendes fattige forældre. Det er en historie om manglende næstekærlighed, gavmildhed og taknemmelighed. En historie som minder os om at vi der har så meget har pligt til at give videre til dem som mangler. Hvilket jo giver rigtig god mening taget i betragtning at vi i dag skal samle ind til folkekirkens nødhjælp.

Konfirmanderne skal deltage i denne indsamling, men ingen har meldt sig frivilligt til at samle ind. Det er der sikkert mange grunde til, men jeg vil minde jer om at I meget gerne må ligge noget i kirkebøssen i dag, for en menighed kendes også på dens gavmildhed.

Da jeg læste teksten for anden gang blev jeg ramt af at Jesus siger vi skal ikke stræbe efter fysisk brød, men efter ham, Jesus er brødet fra himlen.

Det ramte mig meget, for det er jo netop mit job, at kalde menneske til at spise det himmelske brød, det usynlige brød. Og for at sige det ærligt er det ikke en nem opgave for mig. Når forsamlingshuset indbyder alle i byen til spisning er der fuldt hus, og det kan jeg godt forstå, mad skal vi alle have og det er hyggeligt at spise sammen og rart at slippe for at lave mad selv. Men når kirkeklokkerne om søndagen ringer ind til himmelsk måltid, er vi få.

Hvilket får mig til at tænke på om jeg skulle være bedre til at fortælle hvad det himmelske brød er. Være en bedre missionær, og det kan godt gøre mig både frustreret og ked af det.

Hvad er det himmelske brød? Ja, det er Jesus og hvem er så Jesus? ja, han er Guds søn, og hvad er så det?

Det er svært for mig at forklare hvem Jesus er uden at det ender i begreber som også kræver en forklaring, jeg kan godt sige Jesus er kærlighed, liv og tro, han er håb, mening og hjælp. Men hvad betyder det egentlig?

Det er vel et af de problemer vi har som kirke og menighed, at det er svært at formidle konkret hvad Jesus betyder.

En måde er at vise hvem Jesus er, at være kærlige og især næstekærlige, at give og gøre for andre. At vise glæden, ved at være glade osv. Men en prædiken består af ord, hvordan kan man sige hvad Jesus er? Jeg tror egentlig at meget af min tid går på at prøve at løse det problem, hvordan kan jeg/vi bedst fortælle hinanden og andre hvem Jesus er?

Den tredje gang jeg læste teksten, hæftede jeg mig ved ordene: For Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden.

Det interessante her er at Guds brød kommer ned af himlen, kort sagt her er Gud den som handler, ikke mig eller jer. Guds brød giver liv til verden, får blomsterne til at blomstre, føder alt liv og holder os i live. Der følger en stor ro med i det, Gud er livet, og Gud lader livet strømme ned over os, konstant, som en regn af velsignelse. I det er der ingen stress, ingen frustration over at der ikke kommer flere i kirke, eller at jeg ikke gør nok for min næste som har brug for mig. Her kommer vi alle i samme båd, som modtagere af Guds liv.

Det er lidt den samme fornemmelse som præger min sidste læsning hvor ordene fra Jesus om at vi aldrig skal sulte og tørste når vi kommer til ham og tror på ham. Ordene er som en kniv der skærer i blødt smør, alle mine bekymringer forsvinder når jeg hører de ord, de er fulde af omsorg og ubetinget kærlighed som skaber en tryghed og ro.

Det er interessant hvor forskelligt samme tekst virker afhængigt af hvorfra vi læser den. Læser vi teksten som en tiltale os, så sættes vores jeg i bevægelse, jeg burde gå ud af og samle ind, jeg burde gøre mere for min næste, jeg burde fortælle flere om Jesus, formidle Jesus mere i mit liv. Men læser vi samme tekst som Guds tale til os, så forsvinder mit jeg og de andre til dels, da udvides rummet og vi bliver en del af hele verden, den verden af liv som Gud konstant skaber og holder vedlige. Og vi overgiver os til Jesu ord om at han vil mætte os og slukke vores tørst og at vi ikke skal gøre andet end at tro på det.

Teksten gør forskellige ting ved os, den kan aktivere os, motivere os og samtidig gøre os rolige og mætte. Teksten taler ind i to forskellige tilstande i os, det aktive og handlende og fokuserede del, den del i os som løser opgaver, men som også kan gøre os bekymrede og stressede. Men den taler også ind i den tilstand i os som af afspændt og modtagende. Kort sagt teksten siger både vi skal gøre noget og vi skal modtage noget.

Det syntes jeg ret genialt. Men skulle tror at Gud kendte os godt, fordi han netop taler til de to tilstande som vi mennesker er i, vi kan ikke leve uden at være i begge tilstande, Vi kan ikke leve hvis vi ikke modtager mad og drikke, kærlighed og livsindhold, men vi kan hellere ikke leve hvis vi ikke også handler, arbejder, fokuserer og løser problemer. Det samfund vi lever i hylder den aktive side mere end den modtagende, og det er her at kirken bl.a har en opgave, nemlig at minde os alle sammen om at begge sider findes i os og at begge sider har værdi, især den modtagende. Peter Ruge var på besøg i sidste uge, og han sagde at Ånd bla. er helhed, og fornemmelsen af helhed opstår når vi er både i vores krop, tanker og følelser, når vi både er i det modtagende og aktive, da bliver vi hele og da kan vi tage imod Guds ånd. Det er svært at tage imod Guds ånd når vi føler os udenfor os selv, det er svært at tage imod når vi tænker på alle mulige problemer eller er fuldkommen fyldt op af en følelse, men når vi balancerer som den skabning Gud har skabt til at være og åbner os, da kan vi tage imod himlens brød. amen